

Alkunäytös

Mustuus valui jokaiseen koloon ja painaumaan kuin paksu ja tahmea terva. Se peitti maiseman armotta alleen. Vanhat puut kaatuilivat parاهدellen ja niiden neulasets paloivat tuhkaksi. Hennommilla kasveilla ei ollut mitään toivoa.

Bel levitti kätensä kuin pahuuden polttavat siivet. Verisuonia pitkin virtaava synkeys imi viimeisetkin valonsäteet itseensä. Hysterinen paniikki alkoi muuttua tyrmistyneeksi hiljaisuudeksi. Kauhusta laajentuneet silmät ja äänettöminä huutavat suut olivat kääntyneet häntä kohti.

Auringon kuuma energia haihtui tummiin pilviin. Kukaan ei ollut osannut odottaa uuden myrskyn ja kyltymättömän Laburnumin paluuta näin pian ja yllättäen. Era makasi tuskissaan maassa. Tajuton Yösilinä nyki holtittomasti Laburnumin imiessä siitä energiaa itseensä. Kojoottimainen haukkuva nauru sattui korviin ja pakotti käpertymään pieneksi sykkyräksi.

Tuhansia ja taas tuhansia vuosia Kuuden kuun valtakunta oli selvinnyt taistelussaan ahnasta myrskyä vastaan. Oliko loppu nyt koittanut ja vieläpä vieraalla maaperällä? Era koetti kohdistaa katseensa Tulikoon. Tyttö lojui silmät suljettuina paksun tumman harson kietoutuessa säärien ympärille. Laburnumin synkkäsoturit riehuivat kuin vesikauhuinen koiralauma. Ne mässyttivät leukojaan keltaisen kuola valuen.

Eran hengitys alkoi käydä vaivalloiseksi. Hän kierähti selälleen ja suuntasi hiipuvan katseensa himmenevään aurinkoon. *Täytyy pelastaa Bel...*, kaikui hänen mielessään ennen kuin hän menetti tajunsa.